

אשה בשנות הארבעים על ג'זרתה וזוהרה

הפנים בסבון ומים, ולמרחק שמן כלשהו אחרי זה. אפילו מהגרין. רצוי רק לשני נות את סוגי השמנים לעיתים קרובות. שלוש פעמים בשבוע באה אלי מסג'יט טית. הבאתי לעצמי שמן מיוחד למסג'ים מהוץ-לארץ. ארוחת צהריים אני אוכלת עם הילדות. אחרי הצהריים אני שוטפת כלים בעצמי.

„בחיי לא עשיתי מתיחת-פנים. אני חושבת שלאשה צריכים להיות קמטים בהתאם לגילה.”

אני עובדת בלי כפפות, ומשמנת אחר כך את הידיים. בשעה שתיים וחצי אני הולכת לישון. העולם יכול להתהפך, אותי לא יעירו. בחמש אני קמה, שותה קפה, ולעיתים לחוקות אוכלת ביסקויט. כשאני קונה עוגה, פעם ביובל, זו חגיגה שלמה. בשבע אוכלים כולם ארוחת-ערב: לבן, גבינה-רזה וסלט. אני שוטפת כלים, ומתחילה להתכונן לקראת הופעת הערב.

יום ההולדת „המערה” ביפו התמלאה בידוידים, כאשר נחגג שם בשבוע שעבר יום הולדתה של יפה. מימין לשמאל: שמואל רודנסקי, אברהם מור, צעירה אלמונית, אורי לוי ואשתו טלילה בן-זכאי. לשאלת החצופים שהתעניינו איזה יום-הולדת הוא זה, השיבה יפה: ה-46. בתמונה משמאל: יפה מתאמנת בסטודיו שלה שהוא אולם גדול הנמצא במרתף ביתה, בנוינה על פסנתר.

למערה. ההופעה שלי מתחילה באחת עשרה וחצי. אני באה מוקדם כדי לשנות את כוס התה עם הנענע המסורתית שלי. ההופעה נגמרת באחת. בשתיים אני חוזרת הביתה. עד שתיים וחצי מורידה את האפור, קוראת קצת ונרדמת.

מיוחד בחוזה שקבע שאינני מופיעה, אם אין אמבטיה באותו ערב. באיפור, בחירת הבגד ולבישתו נמשכים למעלה משעה. בעשר וחצי אני מגיעה

אינני זקוקה להרבה שעות שינה. אני שלושה מאד, אין לי שגשגות בראש. אני לא חולמת על סרטים. אני גשואה

„אני שוטפת כלים לבד. בלי כפפות. הספצליאליטה שלי זה מאכלים קווקזיים.”

לשייקה עשרים ושלוש שנה, והוא הבעל האידיאלי. הוא לא שיעמם אותי מעולם.

בחיים שלי לא עשיתי מתיחת פנים, וגם לא אעשה. אני חושבת, שלאשה צריכים להיות קמטים בהתאם לגילה. זו גם הסיבה שאני מצטלמת כל שנה מחדש. אינני רוצה שאיזה אמרגן בהוץ-לארץ יקבל תמונה של נערת זוהר בת 18, ופתאום תופיע לפי ניו אשה מבוגרת. יש הרבה שעושות את זה. אני לא.

אינני מכחישה שעברתי ניתוח פלסטי ליישור אף לפני שמונה שנים. אבל זה הכל. מאז לא ראיתי מנתח פלסטי אף פעם.

אני מצטלמת תמיד מאותה זווית. לא בקלות גיליתי את סוד הזווית. ישבתי בניו-יורק אצל צלם-סטודיו מהר טובים בעולם והצלמתי. שלוש שעות. בכל הזוויות האפשריות. זה עלה הון, אבל הצדיק את ההשקעה. כשיצאתי ממנו עם התמונות, ידעתי בדיוק מאיזו זווית להציג טלם להבא. תמיד.

צילומים הם אחד הפריטים החשובים ביותר בגדררובת המסעות שלי. לכן אני שומרת אותם בסטודיו, סמוך לארון הבגדים.

לפני כל הופעה בחוץ-לארץ, אני שולחת לאמרגן את תמונותי האחרונות.

בכלל אני מאורגנת לציאה לחו"ל תוך שעות מספר. הכל מסודר במקומות קבירים. עים. מזוודות מיוחדות צמודות לארון, ואני אורזת אותן בבגדים המתאימים תוך דקות.

כמו שאת רואה את הסטודיו הזה היום, עם הטפטים והפסנתר והבגדים, זה היה פעם בית-חרושת למטריות. הקנייה שלו היתה רעיון גדול. כך, גם חיסלת את

ציבורי בהחלט בסטודיו שלה, ליד הפסנתר ואוסף התקליטים מאופרת למשעי בשמלה מפוארת — לפני ההופעה.

בית-החרושת שהיה לי בבית. וגם מצאתי פינה שהיא כולה שלי.

בענייני כספים מצאתי את שביל הזהב. בעלי נושא בכל הוצאות הבית ואני נושאת בהוצאותי. כדי שלא תחשבי שזה מעט אגלה לך ששיר טוב עולה לי היום למעלה מ-1,500 ל"י. ואני נמצאת בעמדה כזו שאינני יכולה להרשות לעצמי לקנות סתם זבל. בשביל חומר טוב צריך לשלם טוב.

לעומת זאת אני משתדלת, אם לא לחסוך בביגוד — לפחות לא לבזבז. אינני זורקת שמלות. אני משתדלת לשנות ולהתאים אותן לאופנה חדשה ולארוועים חדשים.

בעצם כשאני חושבת על זה עכשיו, אין לי שום סוד מיוחד. אני עובדת קשה. מקפידה מאד על כל פרט. מאושרת עד הגג בבנותי ובבעלי. אני שרה, מבשלת, מופיעה, שוטפת כלים — בקיצור, חיה. כל שעה וכל רגע.

וכי מה עוד כן-ראים צריך?

איפור-בערב למעלה משעה נמשך תהליך ההכנה להופעה. במשך היום אין יפה וירקוני מתאפרת כלל.